

Gözlerim Kamaştı

Paslı ve gri boyası soyulmakta olan demir asansörün kapısını menteşelerinden çıkan kulak tırmalayıcı ve tiz bir gıcırtyla açıp dezenfektan kokulu kabinine girdim. Üstünde “6” yazan tuşa bastım ve ağır bir uğultuyla yukarıya doğru harekete geçtim. Beklerken omzumu yasladığım ayna, yorgun nefesim tarafından buğulandı. Çıktığım kata ulaşmış olduğumu asansörü yukarı çeken aparattan çıkan mekanik gümbürtüden anlayıp doğruldum ve kapının ortasındaki kare desenli buzlu cam şeride bastırarak ittirip kapıyı açtım ve çöl kumlarını andıran bej halılı koridora adım attım. Aynı tondaki biçimsiz şekillerle süslemiş duvar kağıdı, kalın bir vızıltı ile yanan çamurlanmış gibi bir his yaratan sarı ışıklandırmanın eşliğinde çok da uzun olmayan koridoru sonsuz bir sarmala benzetiyordu.

Gereksiz bir boyuta büyütülmüş bir optik illüzyonu andıran koridorun sonundaki kara ahşaptan yapılmış iyice kalın kapıyı çalıp içeri alınmayı bekledim. Kapıyı bir erkek çocuk açtı. Gençti, en fazla on yedi yaşında olabilirdi. Deva Hanım’la randevum olduğunu belirttim ve beni girmem gereken odaya yönlendirdi. İlk buluşmamızda bana sürecinin işleyişi hakkında ve neden çağrılmış olduğum hakkında bilgi verdi. Çalışmaya başladığım hastanenin başhekiminin, benim ASKD diye adlandırdığı bir nevi kişilik bozukluğuna sahip olduğuma dair şüpheleri olduğundan en az bir ay boyunca belirlenmiş bir uzman ile görüşmelere katılmam zorunlu kılınmış. Bana şaşırtıcı gelmişti ama hiç de beklenmedik olduğunu söyleyemezdim. Hiç olmazsa neden çalışırken ilk haftam boyunca herkesin bana bir nevi psikopatmışım gibi davrandığını anlamış oldum . Belli ki çok zahmetli bir ay geçirecektim...

“Uğruna çabaladığım bir hedef varsa başarıya ulaşmak için mümkün her vasıtaya başvururum. Bence herkes bu düşünceyle hareket etmeli, sonuçta bir amaca ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapmadıysan nasıl istediğin sonucu edinmeyi bekleyebilirsin ki? Bu felsefemi ne pişmanlık kaynağı olarak görüyorum ne de ondan dolayı özür dileme ihtiyacı duyuyorum. Eğer bu, gerçekten bir insanın sorunlu olduğunu kararlaştırıp zaman kaybı olduğu açık haftalık görüşmelere sokmanın meşru bir sebebi ise benim elimden ne gelir?”

Sorusuna verdiğim cevabın üstüne sessizce önündeki deftere birkaç not düştü, önündeki belgeleri inceledi ve dedi ki,

“Evet, sıradan şartlar altında tamamen haklı olurdun. Bence de insanlar uğruna çabaladıkları hedeflerin gerçekleşmesi için sunulan her imkandan faydalanmalıdırlar ama bu süreçte başkalarına zarar verilmemeli-”

Ne saçmalık. Sözüne devam etmesine izin vermek istemeyip hemen araya girdim.

“ ‘Başkalarına zarar verilmemelidir’ de ne demek? İki insan bir sonuca ulaşmak için yarışıyor her türlü birisine zarar gelir. Sonuçta tek bir kişi üste çıkabilir ve kalanlar işin sonunda ezilmeye mahkumdurlar. Eğer bir işin sonunu getirmeye yetecek kabiliyetten mahrumsan o işe girdiğin için ceza da çekmeyi hak ediyorsundur. Bu gayet doğal bir işleyiş değil midir?”

Verdiğim dönüştü duyduğum memnuniyet yüzümde şekillenen kurnaz bir sırıtma tarafından sergilenirken Deva Hanım sanki hüsrana uğramış gibi iç çekti, masasındaki aynayı bir ilgisizlik göstergesiyle oynattı ve sükunet içinde sözüne devam etti.

“...verilmemelidir. Ne gelecek faaliyetlerini etkileyecek ne de andaki durumlarına olumsuz bir şekilde yansiyacak yöntemlere başvurulmalıdır. Ayrıca, belli ki eklemek gerekir, sizin herhangi bir açıdan sorunlu olduğunuzu iddia eden kimse yok. Herhangi bir tıbbi mesleğe girebilmek için bu tür görüşmelerin zorunlu olduğunu siz de biliyorsunuz. Ben sadece işvereninizin sahip olduğu birkaç kuşkuyu gidermek için buradayım.”

Ciddiye alınmayıp dediklerimin dinlenmemesi en nefret ettiğim şeylerdendir. Sınırlarımı bozar ve insanlara kin beslememe yol açar. Bu ve yeri değişen aynanın yansıttığı ışığın gözüme batmaya başlaması neredeyse tepemi attırtıyordu ki derin bir nefes çekip saatime baktıktan sonra kendimi topladım ve sorulan soruya yanıtımı verdim.

“Tabii ki işin özünün farkındayım ancak bir insanın kendisi hakkında bu tür izlenimler olmasından ne tür olumsuz tepkiler alabileceğini veya verebileceğini anlayabilmeniz lazım.”

“Dürüst olmak gerekirse, hayır. Zaten üç haftadır sizin zaman kaybı olarak nitelmiş olduğunuz görüşmelerin sürüyor olmasının nedeni de budur. Acaba sizin güçlük çekmenizin sebebi bu görüşmelere geliyor olmanızdan ziyade bu görüşmelere katılma ihtiyacınızın olduğu iddiasının sizi telaşa sokması olabilir mi?”

O son sorduğu soru beni afflatı. Nasıl cevap vermem gerektiğini bilemedim ve telaşlanmaya başladım. Kafamın içinde binbir düşünce hararetle birbirleriyle çatışıp daha da fazla kargaşaya yol açıyordu. *“...Ne alaka? Hayır belki dediğinde haklıdır... ama neden şimdi soruyor bunu? Cevaplamam lazım. Konuş. KONUŞ. Neden ses çıkaramıyorum? Çok sıcak oldu bu oda. Ne kadar kaldı bitmesine. Cevaplamam lazım. Hala ses çıkaramıyorum. Ne kadardır sessizim? Hakkımda ne düşünüyor o? Neden konuşamıyorum. Hayır. Hayır. İstemiyorum hayır. Gitmem lazım neden buradayım hala tam bir zaman kaybı. Ben hiç... evet-yani... hayır ama... Alımdan ter akıyor. Silmem lazım ama hareket edersem-”* gibi düşünceler içinde boğulduğum anlık müebbet, Deva'nın kolundaki saate bakıp bu konuşma için ayrılan vaktin sonuna geldiğimizi fark etmesiyle sonlandı.

“Şimdi yanıtlamak zorunda değilsiniz, zaten randevu süremiz doldu. Haftaya yine aynı saat size de uygun olur mu?”

“E- evet, olur.”

Olması gerektiği gibi teşekkürlerimi sunup vedalaştıktan sonra kendimi o loş, sarımtırak bir ışıkla aydınlatılan ve toz kokan koridora attım. Ağır ahşap kapı arkamdan sert bir gürültüyle kapandığı gibi uzunca iç çektim ve koridorun sonundaki asansöre doğru yürümeye başladım. On iki katlı apartman binasının ta en üstünden bana kadar gelmesi iki dakika kadar sürdü. Kapıları ağırca açıldıktan sonra içine yürüdüm, giriş katına denk gelen tuşa bastım ve muntazam bir hızla inişe geçtim asansörün içinde. Zemin kata ulaşıp karamsarca düşünür bir halde dışarı çıkıp bir taksi çevirdim, şoföre beni götürmesini istediğim adresi verdim ve yarım saat içinde evime ulaştım. Zorlayıcı ama tipik bir haftanın sonuna gelmişim. Yorgundum ve ertesi gün zamanlıca iş yeerine ulaşabilmek için hızlı bir düşün ardından yatmaya gittim.

Göz açıp kapayana kadar hafta bitmişti ve tekrar, bu geçmiş ay her pazar olduğum gibi, zorunlu doktor randevum için hazırlanıyordum. Pazartesi günkü uykusuzluğumu saymazsam gayet sıradan bir hafta geçirmiştim. Yolda, tekrar geçen haftaki gibi bir olayın önüne geçmenin birkaç yolunu bulmaya çalıştım. Her görüşme aynı şekilde başlardı. Merhabalaşırdık ve bana haftamın nasıl geçtiğini sorardı. Cevap olarak beklentimin dışında pek bir şey olmadığını söyleyecektim ve eğer o aynı soruyu tekrar soracak olursa vereceğim cevabımı hazırladım. *“Ne münasebet! Herhangi bir şekilde telaşlanmam söz konusu bile değil. İlk görüştüğümüzde de*

açıkça belirtmiştim, şimdi de belirtiyorum: Ben, son derece sağlıklı bir insanım. Aksinin iddia edilmesinden rahatsız oluyorum, evet ama rahatsızlığımın asıl kaynağı sizin mantık çerçevesi dışında, özel hayatımı didiklemeğe çalışan sorular sorarak vaktimi boşa harcamanız". Makul bir yanıtı. Sonuçta bir insanın akıl sağlığıyla çocukluğunun ne tür bir bağlantısı olabilirdi ki?

Yağmurun altında olabildiğince az kalmak için koşar adımlarla Deva Hanım'ın ofisinin olduğu apartman binasına girdim ve asansörü çağırdım, bindim ve yavaşça altı kat yukarı çıktım. Ağır, ahşap kapının önünde dikildim, dikkatimi toparlamak için birkaç saniyeliğine duraksadım ve kapıyı çaldım. Deva'nın sekreteri beni içeri aldı ve görüşmenin gerçekleşeceği odaya yönlendirdi.

"Hoşgeldiniz Ayhan Bey, umarım yolda çok ıslanmamışsınızdır."

"Hoş bulduk. Yağmurun dindiği araya denk geldiğimden çok sorun olmadı."

"Ne güzel! Lütfen, ayakta kalmayın. Benim çok çabuk bir yudum su içmem lazım, bir dakika beklerseniz başlayabiliriz."

"Elbette."

Deva'nın ofisinden çıkıp kapının hemen ardındaki sebilin yanına yürümesini, küçük plastik bardaklardan bir tane alıp doldurmasını ve onu miskince yudumlamasını izledim. Süründürücü doksan saniye kadarlık bir beklemenin ardından geri geldi ve arkasından kapıyı usulca kapadı. Masasının başındaki sandalyesine, karşıma, oturdu ve aynasının bakış açısını oynatıp tekrar konuşmaya başladı.

"Pekala Ayhan Bey, haftanız nasıl geçti?"

Tahmin ettiğim gibi ilk olarak geçen hafta hakkında bir soruyla başladı. Elinin çarpmasıyla oynayan aynadan yansıyan ışık gözlerimi kamaştırırdıysun, hazırladığım cevabı verdim.

"Sıradan bir hafta geçirdim. Hastane hep olduğu gibi yoğun olduğundan hala sekizden erken çıkamıyorum. Epeydir uyku sorunum olmuyordu ama geçen pazartesi kalkarken zorlandım, önceki akşam uyurken zorlanmıştım."

"Bahsettiğin akşam pazar günü oluyor sanırım?"

"Evet."

"Sizce neden özellikle o akşam uyurken zorlandınız?"

Sorusuna karşı duyduğum rahatsızlığı belirten bir iç çekişten sonra *"Ne? Saçma sapan sorulara erkenden girmiş olduk herhalde."* diye düşündüm içten ve dedim ki,

"Bilemem. Herhangi bir nedenden ötürü olduğunu sanmıyorum. Olsa olsa o gün buradan çıktıktan sonra trafiğe kaldığımdan evdeki işlerimi bitirmem daha uzun sürdü."

"Yani o gün bahsettiğimiz konuların hiçbirisiyle alakası yok mudur?"

"Olduğunu sanmıyorum. Neticede aylardır ilk kez herhangi bir biçimde uykuda güçlük çektim. Bence bir tesadüftü."

"Anlıyorum."

Gözümün kamaşması iyice sinirlerimi bozmaktaydı ki eline bir kalem alıp defterini açtı ve birkaç satır not düşmeye başladı. Oluşan sessizlik, kendimce *" 'Anlıyorum' mu? Neyi anladın da o küçük defterine anlamsız anlamsız yazılarını yazıyorsun, anlayacak ortada hiçbirşey yok. Bir günlüğüne geç yattım diye bu kadar olay çıkarıyor, ne boş bir iş."* gibi söylenmelerde bulunabilmemi sağladı.

“Geçmiş seanslarımızın hepsine ilgisizlik ve hoşnutsuzlukla yaklaştınız. Terapiden hoşnut olmadığınız gayet belli. Bu tavrınızın kaynağından bahsetmek ister misiniz?”

İşittiğime inanamadım bir an. *“Sonunda! haftalardır ağzından çıkan tek mantıklı cümleyi kurdun sonunda.”* gibi sesli söyleyemeyeceğim düşünceler geldikleri gibi kayboldu ve yeniden dinçleştirilmişcesine bir hevesle hemen konuşmaya başladım.

“Memnuniyetle paylaşırım ama başlamadan eklemem gerekir ki benden böyle bir talepte bulunmanız bile görüşmelerimizin ne kadar anlamsız olduklarının kanıtıdır. Ay başındaki ilk buluşmamızdan beri tek yaptığınız şey anlamsız sorular sorup zamanımı harcamak. Hiçbir dayanağı olmayan bir suçlamadan dolayı haftalık olarak adeta taciz ediyorsunuz beni ve sanki şu odada ağzımdan çıkan her bir sözün aslında derin, gizli bir anlamı varmışçasına ikide bir notlar alıyorsunuz. Ve şu lanet ayna! Saatlerce gözümün içine içine sanki özellikle bu amaçla konmuşçasına bir parıltı sokmasının ne tür bir öfkeyle doldurduğunu betimlememe yetecek kadar pis ve müstehcen sıfatlar henüz bulunamamış. Hele asıl sizin şu tiksindirici-”

“Bu kadarı yetti Ayhan Bey.”

Tiradım, Deva'nın kalemini masaya keskin bir şak sesiyle indirmesiyle yarıda kesildi. Aynanın yansıtma ışığı hala görüşümü kısıtlıyordu.

“Yeter. Haftaya aynı saatte son görüşmemizi yapacağız. O noktada son teşhisinizi gerçekleştireceğim. Hadi dışarı, iradenize karşı burada tutulmanız haliyle vasat iş.”

O akşam, unutmayı istediğim hatıralar uykumda tekrar canlandı. Yine buz gibi bir aralık akşamı tek odalı, kırık camlı, sözde evim olacak gecekonduda bir çığlık ve o kırık camdan yansıyan ışık sayesinde uykumdan uyandım. Babam, kafası iyice gitmiş, anamla bağırıyordu. Olağan dışı bir olay değildi bu. Hatta o sıralarda rahatım bozulmadan tüm geceyi uykuda geçirip sabahları dinç kalkmak benim için daha enderdi. Yalnız o akşam bir farklılık vardı. İlk uyandığım andan anladım beni uyandıran çığlıkların kaynağının o akşam farklı olduğunu. Kendimi az da olsa sıcak tutmak için yatarken üstümde kalan paltonun üstünde yeni, tanıyamadığım bir leke belirmişti. Ayılmak için gözlerimi ovaladım, hafiften doğruldum ve etrafımı kolaçan ettim. Babamın sırtı bana dönük, sanki benden bir şey gizlemeye çalışmışçasına dizlerinin üstünde ağlamaklı duruyordu. Az daha kendime gelince yerin üç, belki dört tane aynı şekilde kızıl lekelerle kaplı nesnelere süslendiğini gördüm. Tamamen doğrulup ince, masum ve küçük bir çocuğa uygun bir sesle sordum *“Baba?”*. Şaşkınlıkla bir anda başını bana çevirdi ve ayaklandı. Ayaklanırken bir anlığına bile olsa görüverdim. Normal olmaması gereken noktaya kadar açılmış ağzından akan al kanlar yerde birikmiş, çenesi yamulmuş ve dişleri eksilmiş bir halde; odaksız ve soluk gözleri ha açık ha kapalı bir halde, yatıyor. Telaşla yerlerde tekrar göz gezdirdim ve onun inci beyazı dişlerinden birkaçını yerde kızıl lekelerin arasına karışıp dağılmış olarak gördüm. Elindeki gaz lambasının ışığı beni kör ederken babam konuştu. Konuştu ama ne dedi ya hatırlayamıyorum ya da zamanında duymadım. O dehşet manzaradan uzaklaşmak istedim, ayak üstüne zıpladım ve kendimi aralanmış kapıdan dışarı fırlattım. Koştu, koşuyordum ve koşacaktım. Ayaklarım kopana dek koşup kurtulacaktım. Arkamdan ağır ama seri adımların geldiğini duydum. Arkama doğru bir bakış attım ve babamın kanlı ellerini savura savura arkamdan topallayarak kovaladığını gördüm. Ya saatlerce ya da sadece beş dakika boyunca devam eden bu kovalama, gürültülü iki patlama sesi ve benim bayılmamla sonlandı. Tekrar uyandığimde yabancı çocuklarla dolu bir yatakhane buldum kendimi.

Uzun ve hiddetli bir kabus serisinden sonraki hafta boyunca ne evden dışarı tek bir adım attım, ne bir kısıntı bir şey yedim ne de iki saatten uzun bir uykuya daldım. Pazar günü, son randevumun saatinin yaklaştığını anlayınca, üstüme bir ceket geçirdim ve zayıf ellerle apartmanımın kapısını açıp Deva Hanım'ın ofisine doğru yürümeye başladım. Binaya girdim, asansöre bindim ve altıncı kata çıktım. Kapıyı tıklatmayı denedim ama ancak zayıf bir tıkırtı çıkardım ancak. Kapıyı açınca Deva tiz bir çığlık atıp beni sorulara boğmayı denedi. Karşılık olarak kıkırdadım. Zaten hep boş boş sorular sorardı, şimdi ne değişmiş olabilirdi ki? Asansöre doğru geri yönelip ağır adımlarla uzaklaşmaya başladım ki bir el beni tutup içeri çekmeyi denedi. Çevik bir hamleyle kendimi kurtarıp asansöre doğru koştum. İçeri girip on üçüncü kata denk gelen tuşa bastım. En üste varınca etrafı kolaçan ettim. Apartman halkı kapılarını açmış beni izliyorlar. Korktum. Tekrar koşmaya başladım, terasa doğru. Buz gibiydi orası da. Etrafa bakınca beni çevreleyen binaların ışıkları görüşümü istila etti. Bir uçtan diğerine hareket ettim ama etrafım sarılmıştı o parlaklıkla. Bir sonraki hamlemin ne olduğunu çözmeye çalışırken terasa bir adam çıktı. Simsiyah giyinmiş, şapkalı, kalçasında tabanca ve göğsünde parıldayan bir rozet.

Adam konuşmayı denedi ama duymadım. Kolunu uzattı bana. Karşılık olarak arkaya doğru kaçtım. Tekrar uzattı, tekrar kaçtım. Tekrar uzattı, tekrar kaçtım. En son yakamdan tutup beni çekmeyi denedi ama onu üstümden atıp geri yuvarlandım. Bir anda etrafımda serin bir rüzgar esmeye başladı.

3

"Artık beni yakalayamaz. Kurtuldum sonunda. Üstümden bir yük indi sanki. Hafif hissediyorum. Hafif ve üşümüş..."

2

"Nasıl bir gürültü bu? İnsanlar bağırıyorlar, sirenler ötüyor, kulaklarım uğulduyor. Acaba bir kutlama mı var? Acaba beni mi kutluyorlar?"

1

"O parlak ışıklar dönüp dönüp birbirlerine karışıyorlar. Sarı, mavi, kırmızı, beyaz, mavi, kırmızı, mavi, kırmızı, sarı, mavi, kırmızı, mavi, kırmızı mavi, sarı, kırm-"

T.C

ADLİ TIP KURUMU

İstanbul Grup Başkanlığı

İstanbul Morg İhtisas Dairesi Başkanlığı

Sayı :41232007/101.02/2022/9882/1103/722

15/12/2018

OTOPSİ RAPORU

Adı ve Soyadı : Ayhan TAKAT

T.C.Kimlik No: [REDACTED]

Cinsiyeti : Erkek

Baba Adı : Anif

Ana Adı : Nazife

Doğum Tarihi: 29/10/1995

Nüfus Kaydı : [REDACTED]

Ölüm/Ölü bulunduğu tarih: 01/12/2022

Otopsi Tarihi : 04/12/2022 Saati: 03.23

Ölüm yeri : [REDACTED]

Otopsiyi isteyen makam : İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı 02/12/2022 tarih ve 2022/BİLA sayılı yazısı ile

Otopsinin yapıldığı yer : Morg İhtisas Dairesi Otopsi Salonu

Ölüm sebebi : Yirmi sekiz metrelik bir binanın çatısından asfalt otoyolun üstüne üç saniyelik bir düşüş¹

Otopsiyi yapanlar : İstanbul Cumhuriyet Savcısı Gökmen Ersay huzurunda Uzm.Dr. Hatice AKKURT, Uzm.Dr. Ertuğrul ÇELİKÇİ yeminli Tabiplerce Adli Otopsi yapılmıştır

1 : Normal şartlar altında ölümcül olmayan bu düşüş kurbanın beslenme eksikliği ve genel bakımsızlığı, bünyesinin çarpma anındaki şok etkisini kaldıramaz hale getirmiştir. Uzman psikiyatrist Deva Tarumar ile yapılan mülakattan sonra kurbanın çocukluğunda yaşadığı travmatik bir deneyimden sonra antisosyal kişilik bozukluğunun yanında travma sonrası stres bozukluğu olduğuna işaret eden semptomlar sergilediği kayıt altına alındı.

Barbaros Erdoğan